

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50; — ESTRANGER, 2'50

La nostra adhesió

La nostra adhesió és clara, és franca i és rotunda.

La nostra adhesió ens surt del fons de l'ànima, i la proclamem davant de tothom, en tots els temps i en tots els llocs.

La nostra adhesió és desinteressada; no respon a cap mòbil egoista; no té cap finalitat de profit ni d'ambició; no és covardia davant la pressió externa, ni impuls inconscient de la vanitat.

La nostra adhesió no és teatral, ni espectacular; no va de cara a les descripcions èpiques, ni a les pel·lícules cinematogràfiques, ni als tocs de trompeta de l'èxit i la fama.

La nostra adhesió és senzilla, desproveïda d'ornamentacions retòriques i de vestidures llampants.

La nostra adhesió és pura i forta i perenne i intrencable.

I aquesta adhesió nostra, que és la d'ahir, d'avui i de demà, és per a les nostres conviccions.

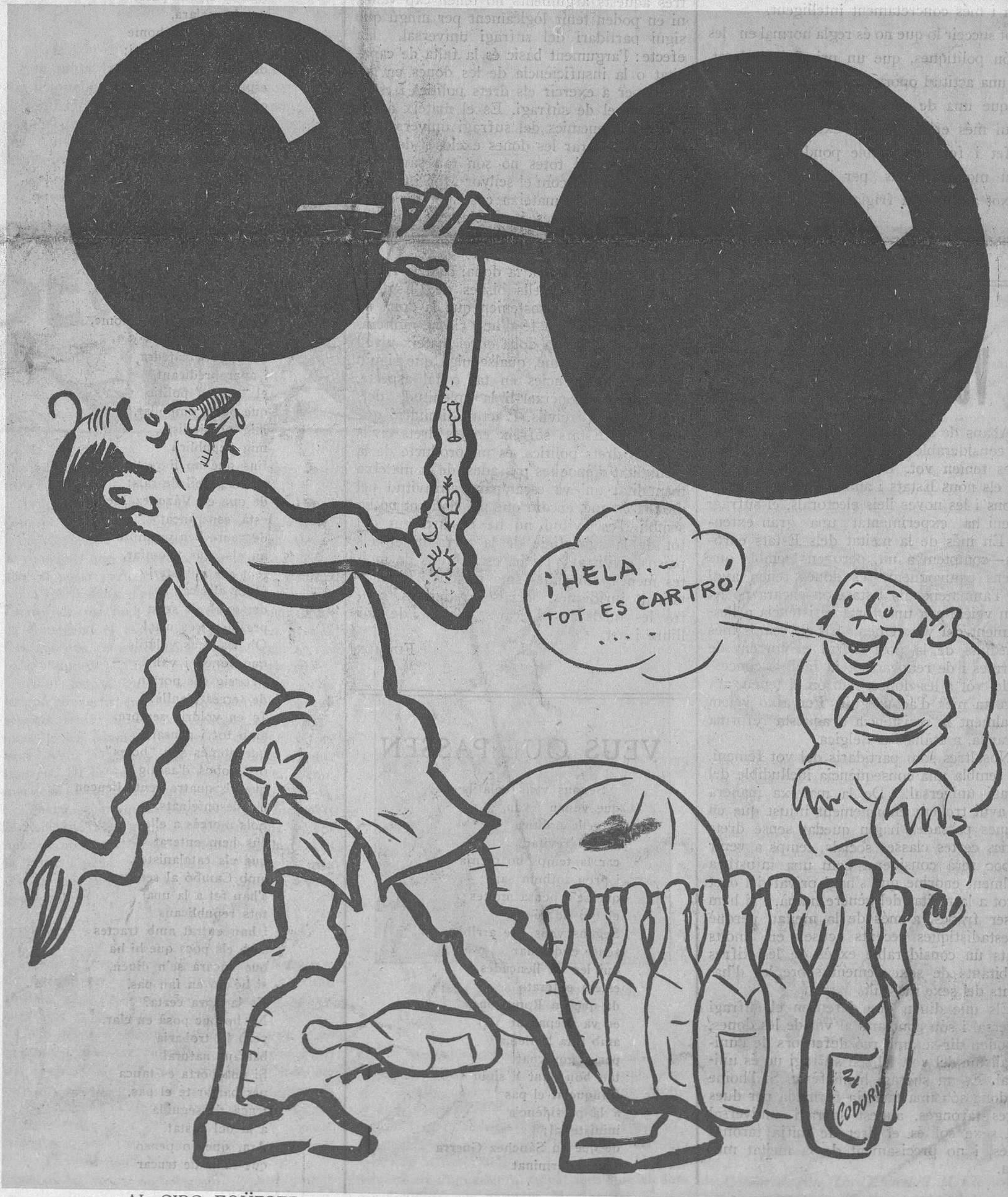
Ens adherim a les nostres conviccions, ens hi abracem, ens hi identifiquem i ens hi fonem en cos i ànima, tot respectant profundament les conviccions dels altres.

Aquesta és la nostra adhesió.

Batecs republicans

Som pocs? Som molts els republicans? Confessem que com organització política el republicanisme no existeix. Hi han partits republicans locals, plens de força, sobretot a Catalunya, on la tradició republicana és ben viva i passa de pares a fills. Fora de Catalunya, també exist...

AL CIRC EQUÈSTRE

—Aquest pallaso és un enganya pagesos!

teixen grans nuclis republicans, sobretot si considerem an els socialistes inclosos en les doctrines republicanes.

Però aquest no és el problema. El problema s'ha de plantejar així. Hi ha un ambient republicà? Estrictament republicà, no. Però són republicans, voldrien un sistema republicà, la major part de les associacions obreres, desitjoses d'una legalitat tolerant. Són republicans els socialistes. Són republicans, antics, monàrquics. Fins la "Lliga Regionalista", deixa córrer que se li digui mantes veleitats republicanes. Encara algunes usen l'eufemisme de dir-se presidencialistes. Tots sabem la virtualitat que tenen els eufemismes.

Més encara. Creiem en una resurrecció republicana amb dos partits perfectament separats, però paral·lels. Els veterans republicans, persistiran en els seus radicalismes. Els neòfits, constituïran un partit republicà conservador que tindrà una gran força. Potser tot això no passarà d'ésser un presentiment, però el batec que en podríem dir presidencialista no és res més que una palpació republicana. I si aqueix partit republicà es forma, amb l'ànima mateixa que l'antic possibilisme, prendrà una empenta superior a la dels vells partits republicans, perquè serà una cosa més política i més concretament intel·ligent.

Pot succeir lo que no és regla normal en les acció polítiques, que un principi moderat, que una actitud oportunista, sumi més adeptes que una de radical, que la ponderació tingui més eficàcia que l'extremisme. A la fi, fet i fet, som poble ponderat que ha rebut moltes lliçons per a seguir a Don Quixot amb gorra frígia.

PARADOX

EL VOT DE LES DONES

Abans de la guerra hi havia ja un nombre considerable d'Estats en els quals les dones tenien vot. Després de la guerra, amb els nous Estats i amb les noves Constitucions i les noves lleis electorals, el sufragi femení ha experimentat una gran extensió. En més de la meitat dels Estats europeus—comptem a ull, però ens sembla que no ens equivoquem—les dones tenen avui vot. Tanmateix, als Estats on encara no en tenen veiem ara una forta resistència a l'establiment del vot femení. En els temps més immediats de la post-guerra el corrent de reformes i de renovació feia fàcil la concessió del vot a les dones. Allí on el tenen, ara els costa més d'aconseguir. Per això veiem actualment la resistència a aquesta reforma a França, a Itàlia i a Bèlgica.

Nosaltres som partidaris del vot femení. Ens sembla una conseqüència ineludible del sufragi universal. De la mateixa manera que avui trobem enormement injust que en èpoques passades hagin quedat sense drets polítics certes classes socials, temps a venir tampoc serà considerat com una injustícia igualment enorme que s'hagi privat del dret de vot a la meitat del gènere humà, i si hem d'ésser francs, a més de la meitat, perquè les estadístiques recents acusen en molts Estats un considerable excés de les xifres d'habitants de sexe femení sobre les d'habitants del sexe masculí.

Els que diuen que defensen el sufragi universal i són contraris al vot de les dones, no poden dir-se amb raó defensors de l'universalisme del vot. El seu sufragi no és universal. És un sufragi hemisfèric. Si l'home i la dona són una taronja formada per dues mitges taronges, aquest sufragi universal d'un sexe sol és el dret de mitja taronja només, i no precisament de la meitat més dolça.

EL CÁSTIG

—Guanyaràs el pa amb la suor del teu front!

Ja sabem prou i massa els arguments dels contraris al sufragi femení. Per nosaltres aquests arguments no tenen cap valor, ni en poden tenir lògicament per ningú que sigui partidari del sufragi universal. En efecte: l'argument bàsic és la falta de capacitat o la insuficiència de les dones en general per a exercir els drets polítics i especialment el de sufragi. És el mateix argument dels enemics del sufragi universal. Si hem de declarar les dones excloses del dret de vot, perquè totes no són tan sàvies en matèria política com el senyor Milà i Camps, per exemple, la mateixa cosa pot dir-se de molts i molts homes, i no solament d'aquells que duen espartenyets, sinó també de molts que duen botes i botins.

Per negar el vot a la dona, caldria recórrer al parer d'aquells bisbes de l'Església que segles enrera sostenien que la dona no té ànima, o que la té d'una classe molt inferior. Si posem la dona en el mateix nivell espiritual de l'home, qualsevol que siguin les seves diferències en tal o tal aspecte, ens caldrà reconèixer-li la plenitud dels drets polítics i civils. L'actual limitació que dins certs Estats sofreix en els drets civils i en els drets polítics, és un producte de la mentalitat d'èpoques passades, de la mateixa mentalitat qui va escampar l'esclavitud pel món. I és que, encara que per damunt no ho sembli, l'esclavitud no ha desaparegut del tot de la superfície de la terra ni en els països civilitzats. Hi ha esclavituts de moltes menes, amagades sota formes i hipòcritament jurídiques, socials i religioses, contra les quals ha d'alçar-se l'home de cor lliure i net.

FULMEN

VEUS QUE PASSEN

Segons veus volàtils que vénen i van, la vella política es vol revifar, car fa temps no menja i prou tothom sap, que se'n pensa moltes el qui no té pa. Segons veus que arriben, sense endevinar qui les ha llençades, estem enterats de que en Romanones es va preparant amb tota la flemma per a governar, tan bon punt li sigui franquejat el pas a la presidència ministerial; de que en Sánchez Guerra s'ha determinat

a fer propaganda constitucional, i passi el que passi no desmaiara, perquè és un home que no desdeix mai; de que l'avi Maura espera sentat que arribi la seva, per a demostrar que és home d'altura, ben capacitat, com a economista, com a governant, de la reialesa el més ferm puntal; de que en Melquiades amb els mils cobrats de la Loteria del darrer Nadal, pensa fè un punt d'home, i deixa el treball de la seva càtedra, i anar predicant el "credo" polític que portà empollat, mig possibilista, mig republicà fins que no li restin ni un parell de rals; de que en Vázquez Mella està esperançant de veure ben prompte an els seus triomfar, fent un ministeri força clerical, del qual ell seria president, és clar! Oh les veus volàtils que vénen i van i l'oreig ens porten de terres d'enllà! Jo en voldria sempre, amb tot i pensar que només són "boles" o "globos d'assaig", que als quatre vents llencen els desenfeinats. Sols mercès a elles ens hem enterat que els catalanistes, amb Cambó al seu cap, s'han fet a la una tots republicans i han entrat amb tractes amb els pocs que hi ha que encara se'n diuen, si bé no en fan pas. És la nova certa? No ho puc posar en clar, però la trobaria bastant natural. Si una porta es tanca per barrar-te el pas, truca desseguida a la del costat. Ara, que jo penso que si ha de trucar

el gran "Don Francisco", que no és aquí mai, a la "Lliga" poden esperar sentats.

FLOK

Un pobre ha robat a un pobre

Paral·lel avall, cap a la matinada, he vist un pobre vell sentat vora una porta. Renegava balancejant el cap i obria els ulls orats enfora. Pobre home!—he dit jo—i un rampell de pietat m'ha portat la mà a la butxaca i li he allargat una pesseta, tot dient: —Teniu, pobre home!

El pobre vell, desconfiat, se la mirava. No hi estan habituats a que els donguin una pesseta. Coneixen més el "Déu us ampari, germà".

—Es bona, és bona—li he dit jo—i us la dono de bon cor. A mi no em sobra cap pesseta, però em sobra pietat.

El pobre vell no sabia com agrair-me l'almoïna i m'ha dit renegant:

—Mireu, bon jove, m'he adormit un poc aquí i veieu, aquí a terra hi he deixat un estri que tenia per a portar-hi el vi. i...

—I us l'han pres.

—Sí, me l'han pres!—i renegava.

L'he deixat i m'he perdut en consideracions estranyes que hom, a voltes, no se'n sap sostreure.

Qui li haurà robat l'estri del vi? Un altre pobre? No pot ésser! Un ric? I què en faria? Decididament ha d'ésser un altre pobre.

Jo no comprenc aquest cas de robatori, francament. Jo no puc concebre que un home que pateix no senti pietat pels demés que pateixen. Jo comprenc—no ho aprovo— el pobre que pateix i exasperat assalta un Banc o una casa rica, però no sé capir el cas inic i malvat, d'ànima vil, estúpida i criminal d'un pobre que roba a un altre pobre, encara que sols es tracti d'un estri de portar el vi. Jo he vist un poc la cràpula barcelonina i el concepte que tinc format de la pobrissalla, i inclús dels *pispes*, és bon tros diferent d'aquest cas.

En busca de flors de misèria, jo he entrat algunes vegades en un tavernot on hi van a dormir tots els pobres que volen, tots els *pispes* que volen anar-hi i altra gent misèria. I he vist en aquest tavernot un espectacle de bondat dels que m'han impressionat més en la vida: Dormen els espellifats per terra, sota les taules, damunt dels bancs, per allà on poden. Hi ha una escala de cargol que puja a l'entresol—perdonet la consonància—i els graons són una tirallonga d'infortunats que dormen. I veurieu

com les cuixes o les espatlles de l'un fan de coixí a l'altre i tots plegats semblen les figures barroeres d'un altar barroc encès de pietat, de germanor i de clemència. Perquè tots són pobres, tots són desvalguts, tots són naufragats de les tempestes mundanes i l'un empara l'altre per a salvar-se.

L'amo de l'establiment és una ànima pietosa que potser ha patit molt i recull als que pateixen.

Així jo entenc els pobres, sols així. Paralel avall, cap a la matinada, anava pensant en el cas vil d'un pobre que roba a un altre pobre i de sobte he vist al meu davant una mà estesa, muda, d'una velleta tremolant de fred que em demanava una almoïna i m'he sentit pobre i he ajudat al pobre.

SALPER

Del governador de Girona

Al Govern civil de Girona s'ha facilitat aquesta nota oficial:

La escoria separatista, que tiene por divisa la degeneración y por norma la cobardía, vuelve a sus procedimientos de siempre: el anónimo, la amenaza, la coacción...

Estas noches, pagando la travesura unos pobres chiquillos, se ha consagrado a romper los bandos que el gobernador había mandado fijar en las esquinas con motivo del santo de S. M. el rey. Algunos de ellos serán sometidos a un interrogatorio severo, y si se descubre a los inductores serán puestos sin compasión a disposición de los tribunales militares.

El señor Urquía estima como un orgullo y como una honra merecer la inquina de los viles y la persecución de los ruines. Afortunadamente ellos no son Cataluña, trabajadora, industrial y viril. Y ha de proclamarse, en defensa de Gerona, que los pocos separatistas que aquí existen desfallean intoxicados por su propio veneno.

Ya se les ha requerido a seguir el camino

de la enmienda. Ya se les ha invitado a formar en la legión de patriotismo. Ya se les ha abierto las puertas del perdón que no han querido atravesar. Ya se ha hecho alarde, por nuestra parte, de una sincera y comprensiva tolerancia a los que pudieron acogerse, deponiendo errores fatales.

Como no han escuchado la invitación del gobernador y prefieren morder en las guardias el crédito ajeno y estropear las labores patrióticas, el rigor de la autoridad inflexible se hará sentir contra los malos españoles que, al serlo, son los peores catalanes, porque este nombre de catalanes no cuadra a reptiles.

El rei d'Espanya desisteix del procediment contra Blasco Ibáñez

Veu's aquí una notícia interessant, que reproduïm de tots els diaris:

"El senyor Herriot, a la Cambra, ha dit: Estic autoritzat per a declarar que el rei d'Espanya ha renunciat a la persecució contra en Blasco Ibáñez".

No era possible que Espanya, que ha exercit el lliure dret d'asil per a altres proscripctors, s'oposés a que ara França l'exercís.

Del viure periodístic

Viscut o imaginat

Era tanta la propaganda del diari a favor d'aquelles píldores antireumàtiques, que el bon lector es dolgué per uns moments de posseir una plena salut i no poguer gaudir, per consegüent, les grans excel·lències de l'específic.

Convençut el col·laborador del fracàs dels

seus articles, pobres de fons i pitjors de sintaxis, sollicitaria del director el càrrec facilíssim de crític literari.

Entre els pocs objectes que es trobaren a l'impremta del diari, després del saqueig, pogué encara utilitzar-se, per més sarcasme, un motllo no descompost que resava la frase de ritual: "El lladres no foren haguets".

L'encarregat de les "Necrològiques" no es molestava esbrinant les virtuts que en vida posseïa el seu difunt. Els desmesurats elogis que li tributava a la secció, anaven sempre proporcionats amb la grandària i magnitud de l'esquela encarregada al diari per la família.

El desdejuni i El Brusi eren talment dues coses inseparables pel bon burgès senyor Maties. Els últims combats del Marroc i el successos fulminants de darrera hora, resultaven tanmateix més atenuats amb la savorositat del xocolata.

M. GRANÉ CIVIL

A la Cambra francesa el president Herriot va comunicar que el rei d'Espanya renunciava a la persecució d'en Blasco Ibáñez.

La nova fou rebuda amb grans aplaudiments.

Al discutir-se en la Cambra francesa la qüestió de l'Ambaixada del Vaticà, Herriot ha

dit que la Santa Seu sempre ha mostrat poca equitat vers la política francesa.

Es natural; la política francesa va de cara a la llibertat i a la llum i el Vaticà de cara a les Catacumbes.

Ja tornem a portar el gep del problema de la carn. Ens jugaríem un peix que d'això en té la culpa el "clero". Els capellans saben que s'acosta la Quaresma i que ja no la fa ningú, i qui sap si s'han valgut d'alguna artimanya perquè no hi hagués carn.

Sinó és així, no l'entendem aquest problema.

Ha mort el popularíssim "Noi de Tona". Tenia setanta anys. Tot Catalunya el coneixia com arrencaqueixals i xerraire de carrer.

El "Noi de Tona" era un fort republicà i catalanista i a voltes tenia coses més de geni que de boig.

S'ha mort el "Noi de Tona" bo i ens en queden molts de dolents.

El senyor Sojo, director de "La Razón" de Bons Aires, en el seu discurs a la "Associació de la Premsa de Madrid", ha dit:

"Catalunya pot rivalitzar amb les regions industrials de Suïssa i Alemanya; és comparable, Catalunya, a les millors regions d'Europa, car a Catalunya he vist la més plena manifestació d'intel·ligència i de treball".

El processat pel crim del carrer de Vilomat es veu que era un peix que es portava l'oli: igual servia per a matar una dona com per a falsificar bitllets de mil.

Els de la Vall d'Aran aviat vindran en auto.

Això segons l'informe d'un decret per a diverses reformes comunicatives, del qual ens acabem d'enterar.

Ara si que no ho coneixerem quan vinguin de la Vall d'Aran, perquè si vénen en auto ens

BATAILLES ARREU - DE - TOT

LA CIVILITZACIO

La civilització es desvia de la missió que li confiaren els homes. La missió de la civilització era de bondat, de progrés. Civilització vol dir cultura, ciutadania, educació, bones maneres. Però, sobretot, pau.

La civilització és enemiga de les armes, encara que don Quixot hagués abogant davant dels cabrers per la unió de les armes i les lletres. I don Quixot era—en aquella època—un ser supremament civilitzat. Però no s'ha d'oblidar que era boig. Cal tenir-ho en compte.

Així la civilització és el bé, és la pacificació. I, no obstant, cal només fer un lleuger examen per adonar-nos de que avui la civilització és tot el contrari de lo que hauria d'ésser. Ha oblidat, en mans dels homes—animals ferotges

que encara recorden al seu primitiu pare l'antropoide—la seva missió nobilíssima.

Avui la civilització és la cocaïna, la morfina, l'opi, el crim; la prostitució més vil; l'afany de joies, de sedes, de barrets, de pells precioses; la velocitat, que converteix la vida en un llampec; el posar preu a tot i el trobar comprador per a tot; l'afany d'enriquir-se, sigui com sigui; l'afany de fer mal, l'afany d'exterminar i no de construir; el convertir els homes en bèsties ferotges que remenen sang i or; la guerra: les bales "dun-dun", les "granadas" explosives...

Avui fer la guerra—que inútilment s'ha volgut convertir en una cosa científica, perquè segueix tenint totes les salvatges característiques de les passades centúries—costa una fortuna. Avui la guerra sols poden fer-la els milionaris. Hi ha bala de canó que val tant com una joia per adornar el pit de la dona estimada.

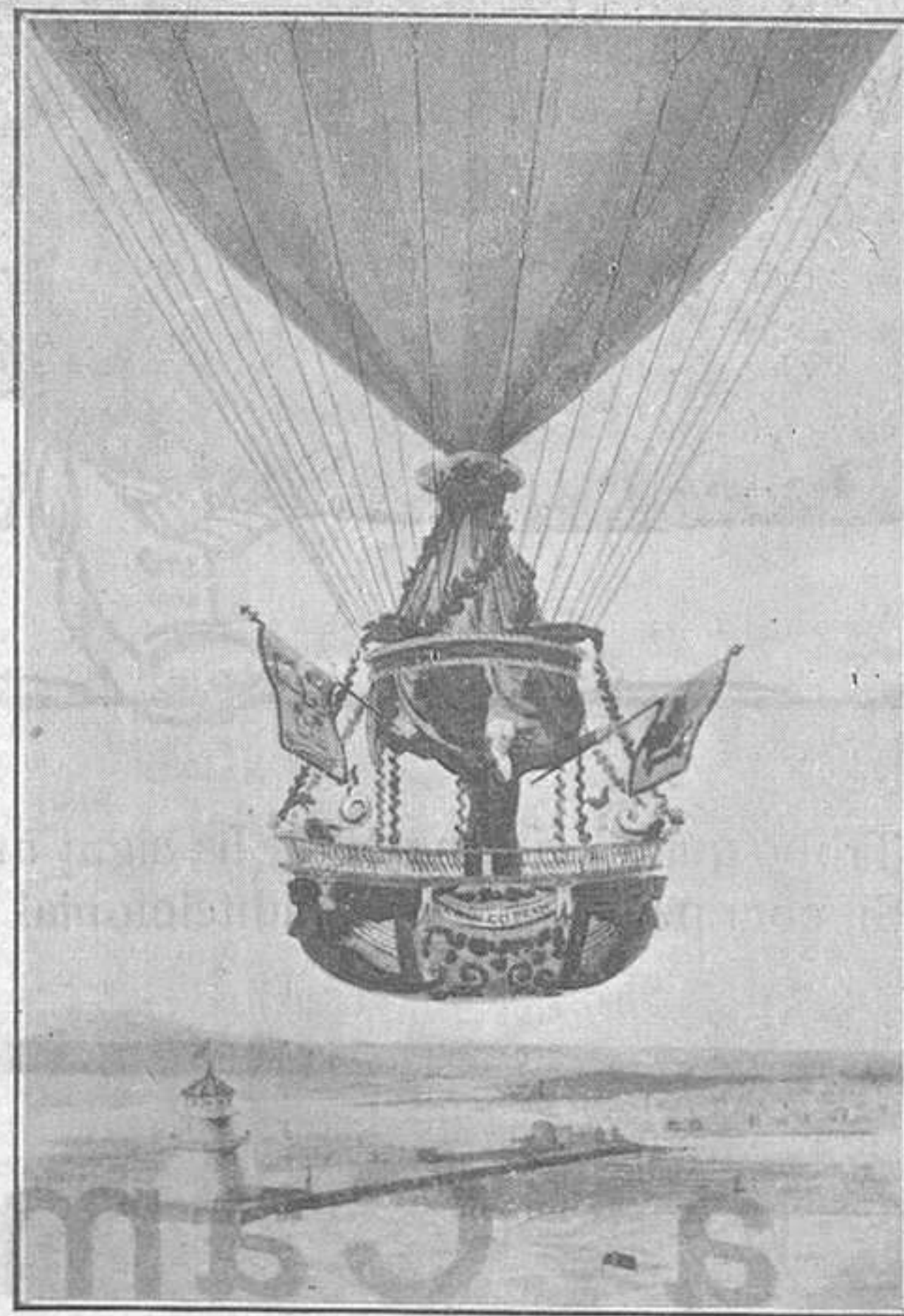
Vegeu, sinó, aquest submarí. És el més perfecte, el de més grans dimensions que es coneix. A nosaltres, la vista d'aquest submarí, ens fa fàstic i pena. Ens sembla mil vegades més digna, més honrada, la barca d'un pescador qualsevol.

VOLAR

Avui la gent ja no corre: vola. Nosaltres no comprenem aquesta pressa, la veritat. Creiem, com l'Alfons Karr, que arribar un xic tard fins fa bonic.

Els germans Montgolfier van fer una trista gràcia en inventar l'aerostació. Aquelles gents del segle XVIII francès, que eren bones, pacífiques, manses; aquelles gents que havien sofert a Lluís XV amb les seves extravagàncies, el seu "parc dels cervols" i la seva fístula; aquelles gents que havien sofert les disbauxes i despeses de l'austriaca Maria Antonieta... ni haurien fet cas a Rousseau—el filòsof empeltat d'herbolari—ni haurien fet la revolució, ni,

en nom de la humanitat, haurien guillotinat als reis i a l'aristocràcia, si no haguessin vist, gràcies als germans Montgolfier, que podien vo-

El primer globo enlairat a Dublín, en octubre de 1812.

lar de la mateixa manera que els ocells. Van inventar el culte al Ser Suprem perquè, amb els aparells d'aerostació dels germans Montgolfier, pogueren volar. I les ales els naixeren al cor. I es feren superiors a la seva condició i imposaren els Drets de l'Home. Potser—qui sap!—de la mort dels reis i de l'aristocràcia de França en tingueren la culpa, més que el doctor Guillotin, els germans Montgolfier.

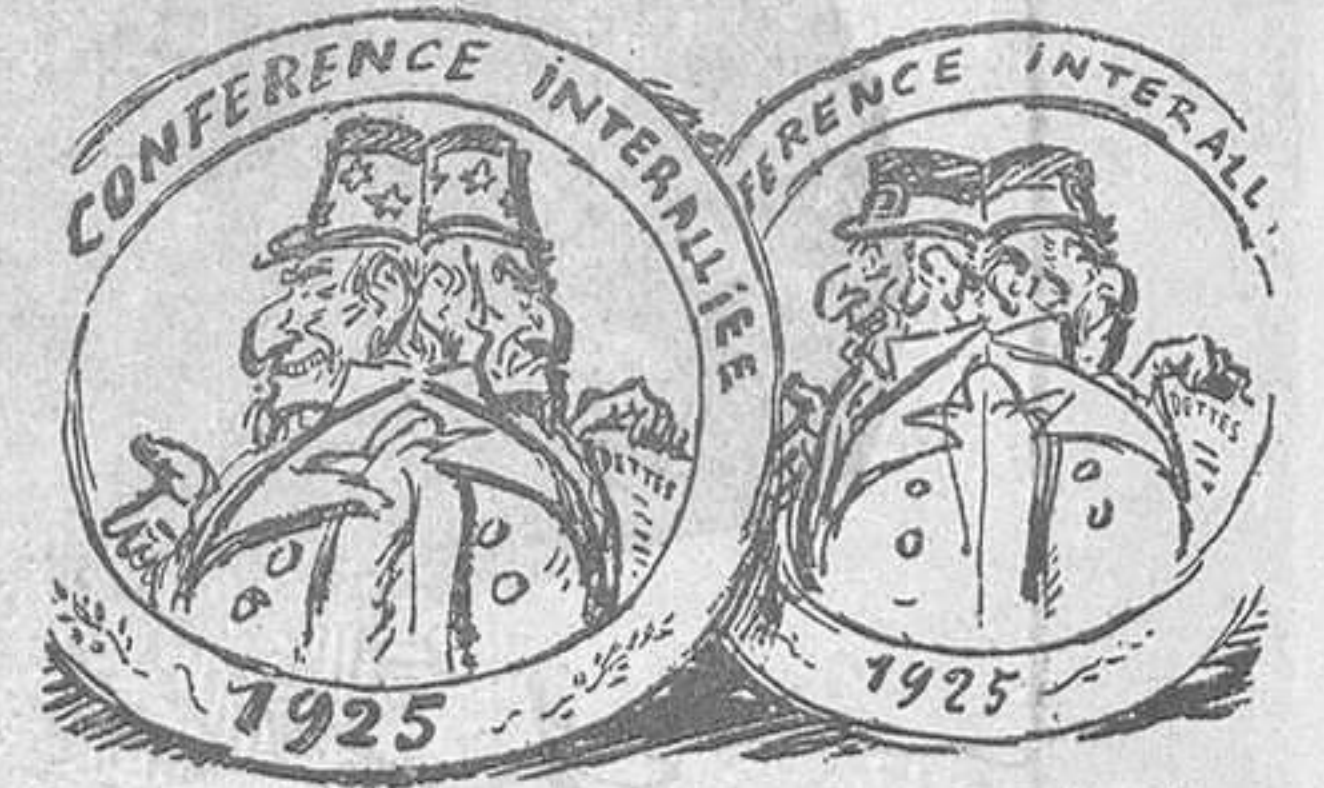
Ara que això del volar ja està més perfeccionat, qui sap les desgràcies que ens vindran!

JANUS

Veu's aquí una caricatura graciosament cruel: la moneda té dues cares, una que riu i una altra que plora.

No ens fixem en que aquestes monedes siguin angleses o nordamericanes: a tot arreu són iguals. A tot arreu fan com el déu Janus: tenen dues cares, la que riu i la que plora.

Tots vosaltres coneixeu aquestes dues cares de les monedes. És a dir, tots vosaltres conei-

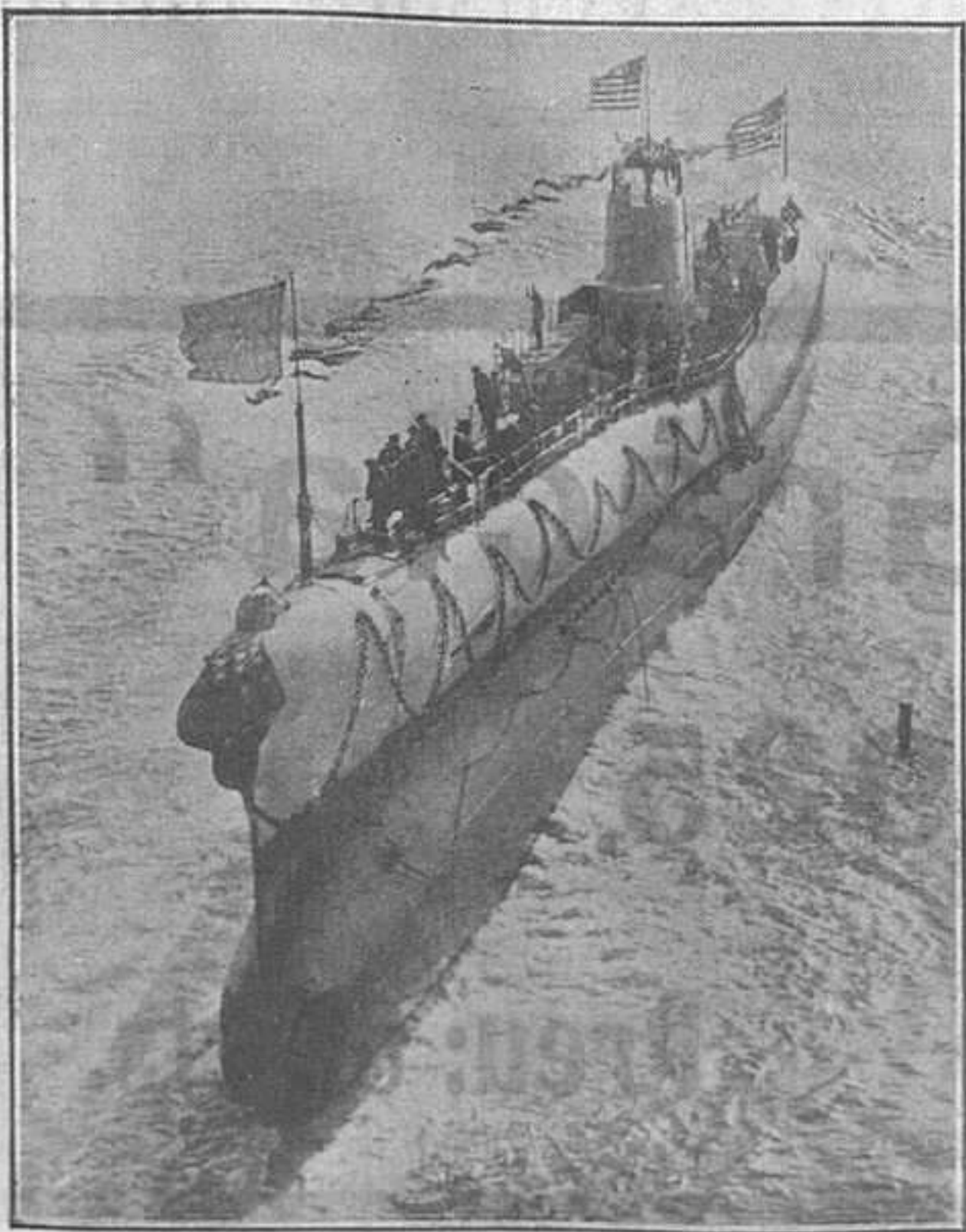
xeu més bé la cara que plora que no la que riu. Nosaltres també.

Diuem els financers que el diner fa diner. Però no els creieu massa, que us enganyen. Quan tingueu moneda procureu que rigui, que estigui contenta amb vosaltres. Procureu que no plori. Perquè quan plori fugirà, us deixarà.

LA CONFERENCIA FINANCIERA

Coronel Logan, Lord Churchill, M. Clementel, M. Myron Herrick, Lord Crewe.

El «V 2», el submarí de més grans dimensions que es coneix.

UN QUE HA CANVIAT DE LITERATURA

—No m'entero de res! Per comptes de llegir diaris, llegeixo novel·les!

creurem que vénen de la Rabassada. I no obstant, vindran de la Vall d'Aran.

Ens ha sortit un escriptor nou. Aquest escriptor nou és el baró de Minguella.

El baró de Minguella s'ha proposat fer el mateix que "El Caballero Audaz", o sigui un "folleto" contra en Blasco Ibáñez.

Naturalment que no discutirem la veritat del que diu, però sí que ens creiem autoritzats per a dir que, com a escriptors, tan dolent és el "barón" com el "Caballero".

L'Ajuntament de la nostra ciutat es preocupa de que el Carnaval d'enguany sigui esplèndid. Encara que l'Ajuntament no se'n preocupés, nosaltres creiem que ho seria.

El doctor en Lletres de la Facultat de Montpeller, senyor Jean Amade, acaba de publicar un llibre interessantíssim per a tots els catalans amants de les nostres lletres. El llibre documentadíssim, porta per títol: "Orígenes et primeres manifestacions de la Renaissance literaire en Catalogne au XIV siècle".

Es bell de veure com a fora es preocupen de les nostres coses.

En Marcellí Domingo prepara un altre drama.

En Marcellí Domingo és un dels homes de més vàlua i dels més actius. Quan no pot segar, espigola. Què els apolítics manen? Doncs el simpàtic tortos: es dedica al teatre i en treu profit.

Nosaltres creiem que en el teatre ens pot dir coses tan interessants com en la política.

Ha arribat a Espanya una missió vaticana. Ens en alegrem.

Però ens en alegraríem més si per comptes de vaticana fos una missió científica.

Cada dia ens europeitzem més. Ara per ara, ja tenim a la casa Krupp a Espanya. No és precisament la visita de l'àngel de la Pau la visita d'en Krupp.

Ens enterem de que hi han estudiats catòlics.

No ho sabíem. Paraula!
Però és que per a ésser catòlic també s'ha d'estudiar?

Diuen que vindrà a Barcelona Màxim Gorki. Ens sembla que no s'hi trobarà massa bé!

Una dona galant, devinguda vella i malalta va enviar a buscar el seu confessor, el qual li va dir:

—Heu d'oblidar la nostra vida passada; heu de somniar en estimar a Déu.

—Pobre de mi—repliquà ella— a l'edat que sóc, com puc somniar en noves amors?

ELS GRANS INVENTS

—Trobo que el cinematògraf ha sigut un gran invent per als mancos!
—Sí, com per als sorts la raditelefonia!

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

ALMANAC "La Campana de Gràcia" ALMANAC per a 1925

Es ven a tot arreu Ja ha sortit! Ja ha sortit! Preu: 80 cts.